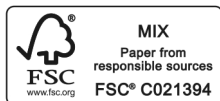

**KIM FABER &
JANNI PEDERSEN**

HOOG ZOMER

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen and JP/Politikens Hus A/S 2020 in agreement with Politiken Literary Agency
Oorspronkelijke titel: *Satans Sommer*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Harvey Macauley, Imperiet.dk
Bewerking: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteurs: © Les Kaner
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0724 3
ISBN 978 94 027 6139 9 (e-book)
NUR 305
Eerste druk februari 2021

Het citaat op pagina 181 is afkomstig uit:
London, J. (1977). *Wittand*. Utrecht/Antwerpen: Het Spectrum.

Originele uitgave verschenen bij Politikens Forlag, Kopenhagen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

31 JULI

1

De man op het pad ziet er verbazingwekkend goed uit als je bedenkt dat hij twee keer door zijn hoofd is geschoten.

Het bloed van de ingangswonden is door de zware onweersbuien van de afgelopen nacht in het bruine grind gespoeld. Een van de wonden bevindt zich in het midden van het voorhoofd, een paar centimeter boven de neuswortel, en lijkt sprekend op de vermiljoenrode bindi op het voorhoofd van hindoevrouwen. De tweede wond zit in de rechterslaap ter hoogte van de ogen, die halfopen, bloeddorlopen en uitgedoofd zijn.

De dode man ligt op zijn rug, met één arm op zijn middenrif en de andere languit op het grind in een hoek van ongeveer dertig graden ten opzichte van het lichaam. Het rechterbeen is gestrekt, het linkerbeen is bij het kniegewricht in een onnatuurlijke hoek gebogen. Hij is als een kaartenhuis in elkaar gezakt, denkt inspecteur Martin Junckersen.

Hij ziet geen sleepsporen in het grind. Die kunnen inmiddels weggespoeld zijn door de regen, dus puur hypothetisch gezien kan de man op een andere plek vermoord zijn, waarna hij midden op het pad is neergelegd. Maar zou het ene been dan in zo'n ongemakkelijke positie liggen? Nee, de man ligt op de plek waar hij is gevallen. Hij is hier vermoord, concludeert Juncker, zoals hij door bijna iedereen, met uitzondering van zijn familie en zijn vrouw, genoemd wordt.

Als hij tenminste geen zelfmoord heeft gepleegd. Juncker ziet geen wapen, maar dat kan natuurlijk onder het lijk liggen. Of iemand kan het meegenomen hebben nadat de man zichzelf heeft doodgeschoten. Dat laatste scenario heeft Juncker een paar jaar geleden tijdens een onderzoek meegemaakt. Juncker en zijn collega's konden alleen vaststellen dat het om zelfmoord ging omdat er kruitsporen op de hand van de dode waren aangetroffen, maar het wapen zelf was na de daad door iemand weggenomen.

Bovendien heeft de man twee schotwonden. Hoewel het theoretisch beslist mogelijk is dat het eerste schot van iemand die zelfmoord wil plegen niet dodelijk is en dat diegene daarom nog een kogel door zijn hoofd jaagt, is het op zijn zachtst gezegd een bijzonder onwaarschijnlijk scenario.

Het is nog maar kwart over acht, maar de kou van de nacht is al weggetrokken. De hemel is blauw, en de temperatuur is de twintig graden al gepasseerd. Junckers rug is nog geen drie kwartier na zijn ochtenddouche veranderd in een rivierdelta van zweetstroompjes, die vochtige plekken in zijn overhemd en onderbroek veroorzaken. Die situatie wordt verergerd doordat hij een witte overall van hermetisch gesloten kunststof draagt.

Zijn maag mort, chagrijnig als een verwend schoothondje. Hij zucht en slikt een paar keer in een poging de lichte misselijkheid te verdringen die zo langzamerhand een vast onderdeel van de ochtenden is geworden en wordt veroorzaakt door de rode wijn die hij uit een pak heeft zitten drinken.

Het ongeveer drie meter brede grindpad loopt van de ene naar de andere kant van het Kildepark, het enige grote groene park in Sandsted, de kleine plattelandsgemeente in Zuidoost-Jutland. Hier heeft Junckers eerste vriendinnetje vijfenveertig jaar geleden het mysterie van het tongzoenen voor hem ontrafeld. Hij kan zich nog steeds de flauwe, enigszins zoete smaak van de lippen van het meisje herinneren, evenals het gevoel van onbehagen omdat ze haar natte tong voortdurend tussen zijn op elkaar geperste tanden probeerde te duwen. Hier heeft hetzelfde vriendinnetje – dat lichtjaren verder was dan hij – ervoor gezorgd dat hij tot zijn schrik een heel snel en explosief orgasme kreeg.

Vijftig meter verderop praten twee geüniformeerde agenten met de tuinman van de gemeente, die de vermoorde man heeft gevonden. Juncker, die dolgraag in de schaduw van de grote beuken en eiken wil gaan staan, kijkt opnieuw naar het lijk en gaat op zijn hurken in het gras zitten.

De twee schotwonden zijn klein en zien er bijna onschuldig uit. Forensisch arts Gösta Valentin Markman, die in zijn auto onderweg is van Kopenhagen naar Sandsted, heeft Juncker ooit verteld dat de diameter van een schotwond vanwege de elasticiteit van de huid bijna altijd een fractie kleiner is dan de kogel. Hij buigt zich naar voren en bestudeert het kogelgat in het voorhoofd. Kaliber .22, vermoedt hij, in elk geval een klein kaliber. De neus van het slachtoffer wijst recht omhoog en Juncker ziet geen plas bloed onder het hoofd, waaruit hij de conclusie trekt dat er waarschijnlijk geen uitgangswond is. Dat geldt ook voor het schot in de slaap, dus beide projectielen bevinden zich nog in de schedel. Dat duidt op munitie met een lage snelheid.

Misschien is de moordenaar lid van een schietclub, bedenkt Juncker. De

meeste sportwapens hebben een kaliber van .22 en in de clubs wordt munitie met weinig effect gebruikt. Het is absoluut een mogelijkheid, vooral ook omdat het stadje een vrij grote schietclub heeft. Aan de andere kant kan het om een professionele opdracht gaan die is uitgevoerd door een minimalist. Een *'less is more'*-type.

Juncker komt overeind en kreunt vanwege de pijnscheuten in zijn negenenvijftig jaar oude en nogal stramme kniegewrichten. Hij zou naar de dokter moeten gaan om zijn knieën te laten onderzoeken, maar er is zoveel wat hij moet laten onderzoeken. Zijn prostaat bijvoorbeeld. Hij heeft echter gelezen dat een rectaal onderzoek onvermijdelijk is als de arts de omvang van de prostaat wil weten. En de vinger van een arts in zijn endeldarm? Dat gaat voorlopig niet gebeuren.

En een leverfunctieonderzoek? Daar is tenslotte alleen een bloedonderzoek voor nodig. Binnenkort. Misschien. Hij verdringt de gedachten aan zijn lichamelijke verval.

Bij de ingang tilt een vrouw het rood-witte afzetlint op, bukt zich en loopt het park in. Juncker kan het niet laten om te glimlachen wanneer hij Nabiha Khalid resoluut over het grasveld ziet lopen. De tweeëndertigjarige hoofdagent loopt met een rechte rug en een hooggeheven hoofd, waarbij haar gitzwarte paardenstaart op haar rug danst. Ze beweert dat er één meter zevenenzestig in haar paspoort staat, maar Juncker verdenkt haar ervan dat ze haar lichaam zoveel mogelijk heeft uitgerekt toen ze gemeten werd en in werkelijkheid geen centimeter langer is dan de één meter vierenzestig die ooit de minimeis was om bij het Deense politiekorps te worden aangenomen. Ze begroet de twee agenten. Een van hen geeft haar een witte overall en witte plastic hoezen voor over haar schoenen. Ze pakt de kleding aan en loopt vervolgens naar Juncker en het lijk. Als ze dichterbij komt ziet hij dat haar donkere, bijna zwarte ogen glinsteren van enthousiasme terwijl ze helemaal geen moeite doet om dat te verbergen.

Tot een paar maanden geleden bemanden Nabiha en Juncker het plaatselijke politiebureau in Sandsted dat vorig jaar was geopend, voornamelijk vanwege de problemen met het opvangcentrum voor niet-begeleide minderjarige asielzoekers dat een eind buiten het stadje lag. De toestroom van vluchtelingen is echter aanzienlijk gedaald en het centrum is in april gesloten.

Toen de politie na de terroristische aanslag in Kopenhagen twee dagen voor

Kerstmis veel te weinig personeel had, werd het plaatselijke politiebureau in Sandsted vlak daarna opgeheven en werden Juncker en Nabiha overgeplaatst naar de afdeling Zware Criminaliteit van het hoofdbureau in Næstved.

Nabiha heeft Juncker uitstekend geholpen bij het onderzoek naar de dubbele moord op een echtpaar in Sandsted dat betrokken bleek te zijn bij de terroristische aanslag in Kopenhagen, maar deze moord wordt haar eerste zaak als zelfstandig onderzoeker.

‘Goedemorgen,’ zegt ze met een brede glimlach.

Juncker broemt iets wat met een beetje goede wil als ‘morgen’ geïnterpreteerd kan worden.

‘Goed,’ zegt ze terwijl ze vol verwachting in haar handen wrijft. ‘Wat hebben we hier?’ Ze doet een stap in de richting van het lijk.

‘Ho. Wacht even...’ Juncker legt een hand op haar schouder.

‘Rustig maar. Ik ben niet van plan om helemaal naar hem toe te lopen. Ik ben niet gek.’ Ze werpt hem een woedende blik toe en hij verbaast zich erover, zoals hij al zo vaak heeft gedaan, dat ze in een oogwenk en met het grootste gemak kan veranderen van vrolijk in woedend en weer terug.

‘Dat is mooi,’ zegt hij.

Met licht gespreide benen en over elkaar geslagen armen kijkt ze naar het lijk. De man draagt een beige leren broek, een zwart poloshirt met korte mouwen en een zwarte trui die hij met de mouwen aan elkaar geknoopt over zijn bovenlichaam heeft geslagen. Hij heeft bootschoenen aan, zonder sokken. Hoewel hij vermoedelijk al een paar uur dood is, is zijn huid nog steeds hazelnootbruin, met de diepe en intense teint die erop wijst dat hij een groot deel van de afgelopen donkere wintermaanden op een aanzienlijk zuidelijker breedtegraad dan Sandsted heeft doorgebracht. Het dikke, bijna staalgrijze haar is halflang als dat van een kunstenaar en naar achteren gekamd.

‘Hij is uitstekend verzorgd,’ mompelt ze. ‘En hij stinkt naar geld.’ Ze kijkt naar Juncker. ‘Ik neem aan dat hij eerst geïdentificeerd moet worden.’

Juncker veegt het zweet met zijn handrug van zijn voorhoofd, trekt de rits van de overall naar beneden en haalt zijn telefoon tevoorschijn. Het is 8.30 uur. De technisch rechercheurs en Markman kunnen hier over een halfuur tot drie kwartier zijn. ‘Daar hoeven we geen tijd aan te besteden,’ zegt hij vervolgens.

‘Waarom niet?’ Nabiha trekt haar wenkbrauwen op.

‘Omdat...’ Hij stopt zijn telefoon terug in zijn zak. ‘...ik weet wie hij is.’

2

Het is een ritueel geworden. Een spelletje. Ze glijdt voorzichtig met haar rechterwijsvinger langs het snijvlak van het ongelofelijk dure, vlijmscherpe Japanse Santoku-mes. Er is maar zo weinig voor nodig, denkt ze huiverend. Zo weinig druk op het snijvlak, voordat het dunne staal eerst door de opperhuid, dan door de lederhuid en ten slotte door de onderhuid snijdt. Zo weinig druk, voordat het mes vervolgens de spieren en de aderen en uiteindelijk het bot bereikt.

Ze legt het mes op tafel, opent een van de keukenkastjes, pakt de jam-pot en de zakjes en zet alles naast het mes op de tafel. Ze strooit een paar handen amandelen op de snijplank, pakt het mes op en begint te hakken: methodisch en grondig, van links naar rechts en weer terug.

Rechercheur Signe Kristiansen, hoofd van een van de moordsecties van de afdeling Zware Criminaliteit van het hoofdbureau van politie in Kopenhagen, heeft het idee van zelfgemaakte muesli eigenlijk nooit begrepen. Waarom zou je vijgen, rozijnen, veenbessen en amandelen hakken, havermout door het mengsel doen en alles vervolgens met boter en honing in een pan bakken, terwijl de planken in de plaatselijke supermarkt uitpuilen van allerlei soorten muesli en granola van een fantastische kwaliteit?

Het heeft helemaal geen zin, maar toch...

Ze wordt elke ochtend om vier uur wakker, ongeacht hoe laat ze naar bed is gegaan. Dat is al zo sinds die januaridag in het bos bij Sandsted. De dag waarop de man die ze intens haat, haar leven heeft gered.

In het begin had ze klaarwakker naast haar man – van nature een diepe slaper – in het donker liggen staren in de hoop dat ze weer in slaap zou vallen. Maar de gedachten krioelden als roofmieren tijdens een trektocht door haar hoofd en ze was niet in staat geweest ze te verdringen, dus had ze besloten op te staan zodra ze wakker werd. De eerste ochtenden had ze in de woonkamer gezeten en geprobeerd een boek te lezen, maar dat was niet gelukt omdat ze zich niet kon concentreren. Daarna was ze begonnen met eten maken. Behalve muesli maakt ze pesto, salsa, chutney en marmelade. En dat terwijl ze zich nooit veel met het huishouden bezighoudt. Negen van de tien keer is

Niels degene die het avondeten kookt en ze ziet de stofvlokken op de vloer gewoonlijk pas als ze zo groot zijn als het tuimelkruid op de Texaanse prairie.

Maar de chaos in haar hoofd wordt minder als ze haar handen gebruikt. Bovendien verbeeldt ze zich dat haar uitzonderlijke bijdrage aan het huishouden kan helpen bij het verminderen van het enorme tekort op de gezinsrekening dat ze heeft opgebouwd nadat ze voor Zwarte Criminaliteit is gaan werken.

Ze werkt methodisch en geconcentreerd, onderbroken door pauzes waarin ze aan de eettafel gaat zitten om te genieten van de stilte in huis. Tot ze sloffende voetstappen in de slaapkamer en de gang hoort. Ze hoeft niet op de klok te kijken. Niels staat altijd precies om halfzeven op en dan heeft ze koffie in de cafetière klaarstaan.

‘Goedemorgen,’ zegt ze poeslief.

‘Goedemorgen,’ reageert hij neutraal, waarna hij gaat zitten en de krant pakt, die zij uit de brievenbus heeft gehaald.

Vroeger kusten ze elkaar ’s ochtends altijd, maar die gewoonte is lang geleden verdwenen en is vervangen door af en toe een vriendelijke glimlach, maar meestal door niets.

Om kwart voor zeven wekt ze Lasse van twaalf en Anne van veertien, die hevig aan het puberen is. Het gezin ontbijt altijd samen en doet dat voornamelijk zwijgend.

Zo gaat het vanochtend ook, tot Signe haar keel schraapt. ‘Wat zeggen jullie ervan als we vanavond...’

Niels laat zijn krant zakken en de kinderen kijken op van hun telefoons.

‘Wat zeggen jullie ervan als we vanavond naar een restaurant gaan? Hebben jullie daar zin in?’

Er ontstaat een sfeer van milde verbazing rond de tafel. De kinderen kijken naar hun vader.

‘Tja... Hebben we iets te vieren?’

‘Nee, maar ik leg de laatste hand aan de zaak waaraan ik al een tijdje werk -’

‘De hele zomervakantie,’ onderbreekt Niels haar.

‘Dat klopt, maar dat is niet omdat ik het leuk vind om te werken terwijl jullie op vakantie zijn. Ik kan er alleen niets aan doen dat een verkrachter ervoor kiest om zijn slachtoffer eind juni te vermoorden, of wel soms?’ Ze

haalt diep adem. ‘Ik denk gewoon dat het gezellig kan zijn. Het is een hele tijd geleden dat we samen iets gedaan hebben.’

Als hij nu een chagrijnige opmerking maakt, geef ik hem een dreun, denkt ze.

Niels vouwt de krant op. ‘Laten we dat doen,’ zegt hij, waarna hij opstaat.

Signe glimlacht naar hem.

‘En dan moeten we er maar op hopen...’ Niels maakt zijn zin niet af.

Signe opent haar mond, maar bedenkt zich en wendt haar hoofd af zodat hij haar woede niet ziet.

Om kwart voor acht gaan de kinderen naar school en gaat Niels naar zijn werk. Signe dwingt zichzelf haar man een kus te geven, een kus die enigszins afwezig en bijna vriendelijk wordt beantwoord.

Ze loopt haar kantoor in, smijt haar tas naast het bureau op de vloer en vervloekt het ochtendverkeer. Vijf jaar geleden kostte het niet veel meer dan de helft van de tijd om van Vanløse naar Teglhølm te rijden. Ze doet de deur achter zich dicht omdat ze geen zin heeft in collega’s die hun hoofd naar binnen steken om goedemorgen te zeggen en een kletspraatje te maken. Signe deelt het kantoor met de teamleiders van de twee andere moordsecties, maar die zijn er nog niet. Ze gaat achter haar bureau zitten en staart met een lege blik voor zich uit.

Waarom eindigt het altijd op deze manier? Telkens als ze haar hand uitsteekt om een pleister op een van de wonden in haar relatie met Niels te plakken, maakt hij de een of andere rotopmerking. Ja, ze werkt veel. En ja, het gebeurt vaak dat ze afspraken moeten afzeggen of dat Niels en de kinderen ergens zonder haar heen gaan. Maar wat verwacht hij van het hoofd van een moordsectie? Denkt hij nu echt dat mensen elkaar alleen van maandag tot vrijdag tussen 8.00 uur en 16.00 uur vermoorden en dat het onderzoek naar die moorden overdag plaatsvindt zodat zij normale werktijden heeft?

Signe start haar computer, opent een map op het bureaublad, scrollt naar een document met de titel **VERSLAG** en opent het.

Op een avond in juni ontmoette een vierendertigjarige man een achten-twintigjarige vrouw in een nachtclub in het centrum van Kopenhagen. Ze dansten met elkaar, en op een onbewaakt moment deed de man een flinke scheut ketamine in het drankje van de vrouw. Toen ze even later bijna in

slaap viel, vertelde de man aan het barpersoneel dat zijn vriendin diabetes had en insuline nodig had, waarna hij haar de nachtclub uit sleepte. Terwijl hij met haar door de straten van Kopenhagen liep, verkrachtte hij de min of meer bewusteloze vrouw een aantal keren – er waren meerdere getuigen van de verkrachtingen, maar niemand greep in – en de gewelddadige tocht eindigde bij het havenbekken, waar de man haar in het water gooide.

Dat is Signes theorie in elk geval.

Het lijk van de vrouw werd een week later door een groep padvindsters bij het eiland Fort Middelgrund in de Sont gevonden, ver van de plek bij de Koninklijke Bibliotheek, waar een van de oorbellen van de vrouw was aangetroffen. Op grond daarvan trokken Signe en haar collega's de conclusie dat ze in het water was gegooid.

De autopsie toonde aan dat ze op dat tijdstip nog leefde. Ze was met andere woorden verdronken. In het verslag stond ook dat het slachtoffer ernstige verwondingen in zowel de schede als de anus had en dat ze voldoende ketamine in haar lichaam had om een middelgroot paard te verdoven, waar ketamine eigenlijk ook voor is bedoeld. Het technische onderzoek wees bovendien uit dat er ondanks alle dagen in het water sporen van DNA op het lichaam van de vrouw zaten die overeen bleken te komen met het DNA van twee onopgeloste verkrachtingszaken die respectievelijk twee en drie jaar geleden hadden plaatsgevonden.

De politie gaf een wazige foto van de bewakingscamera's van de nachtclub vrij, waarop de man te zien was die de vrouw met zich meesleepte. Meerdere mensen reageerden en wezen een vierendertigjarige man aan die met zijn vrouw in een rijtjeshuis in Rødovre woonde.

In het eerste verhoor bekende de man dat hij seks met zowel de verdronken vrouw als de vrouwen in de twee andere zaken had gehad, maar dat het in alle drie de gevallen vrijwillig was geweest, hoewel de seks met de eerste twee vrouwen op begraafplaats Assistens en in het Ørstedspark had plaatsgevonden. De verdronken vrouw leefde volgens de man nog toen hij haar op de kade achterliet.

Het gebeurt zelden dat een verkrachting met een moord eindigt en dus ook dat de secties Moord en Zedendelicten van de afdeling Zware Criminaliteit beide bij het onderzoek betrokken zijn. Waarom moet dat nu net tijdens mijn dienst gebeuren, denkt Signe. Het is niet zo dat deze

zaak belastender is dan de moordzaken waaraan ze normaal gesproken werkt, maar Troels Mikkelsen, de man die haar bijna drie jaar geleden na een kerstfeestje van de politie heeft verkracht, is in februari bevorderd tot hoofd van de sectie Zedendelicten. Sinds de verkrachting haat ze hem, niet in de laatste plaats omdat hij de belangrijkste oorzaak van het wankelen van haar huwelijk is, hoewel Niels dat niet weet.

Toen de bevordering van Troels Mikkelsen bekend werd, voelde dat verschrikkelijk onrechtvaardig. Een gevoel dat nog werd aangewakkerd door een ander probleem, namelijk dat ze net was begonnen te verwerken dat hij degene was geweest die begin januari tijdens de jacht op twee terroristen haar leven had gered.

Dat is wat ze die klootzak verschuldigd is. Niets minder dan haar leven.

En alsof dat nog niet genoeg was, moest ze na drie maanden nauw samenwerken tot haar enorme frustratie aan zichzelf toegeven wat ze van tevoren al had geweten: dat hij een fantastische onderzoeker en eigenlijk heel innemend is. Hij was meerdere keren in staat gebleken om de muur van haat die ze tussen hen had opgebouwd te doorbreken en had haar er op angstaanjagende momenten aan herinnerd waarom ze bijna drie jaar geleden op die decemberavond met hem naar een hotelkamer in Vesterbro was gegaan.

Maar nu is de samenwerking gelukkig achter de rug. Morgen heeft ze een bespreking met de officier van justitie en Troels Mikkelsen, en als ze haar verslag heeft afgeleverd, is de zaak wat haar betreft gesloten.

Ze heeft het document net opgeslagen als de deur van haar kantoor opengaat. Voordat er iemand in de deuropening verschijnt, weet ze al wie het is. De enige van de afdeling die niet klopt, is haar chef Erik Merlin, het hoofd van de afdeling Moordzaken. 'Er is geschoten in Ydre Nørrebro,' zegt hij. 'Op Den Røde Plads. De eerste meldingen reppen van één dode en één zwaargewonde.'

'Oké, ik rijd ernaartoe,' zegt ze zonder te aarzelen, hoewel ze een hekel heeft aan bendegerelateerde zaken. Niemand heeft iets gezien, niemand wil met de politie praten en het is onmogelijk om ook maar een enigszins normaal onderzoek uit te voeren.

Het meest van alles haat ze het echter dat ze zo meteen een sms naar Niels moet sturen om hun afspraak voor vanavond af te zeggen.

3

Het huis ligt in een van Sandsteds oudste villawijken en is gebouwd in een stijl die Juncker 'opgefokt functionalistisch' noemt. Het bestaat uit twee flinke etages, zuivere, bijna steriele lijnen en enorme raampartijen. Bovendien is het weezinwekkend groot als je bedenkt dat er in deze kolos van vierhonderd vierkante meter maar twee mensen wonen.

De vrouw die de eenvoudige donkerblauwe voordeur met de roestvrijstalen handgreep opent, is lang en slank, heeft lichtblond haar, lijkt slaperig en is van Junckers leeftijd. Als hij het zich goed herinnert, is ze een maand na hem jarig. Ze is op blote voeten en draagt een roze duster, een kledingstuk dat Juncker niet meer heeft gezien sinds zijn moeder daar lang geleden 's ochtends in rondliep.

Vera Stephansen is de echtgenote van Ragner Stephansen, de voormalige partner van zijn vader op het advocatenkantoor. Ze ziet er aanzienlijk jonger uit dan ze is en lijkt nog steeds op een kruising tussen Alfred Hitchcocks favoriete blondines: Kim Novak, Tippi Hedren en Grace Kelly.

Ze staart een paar seconden aarzelend naar de man tegenover haar. 'Martin? Juncker?' zegt ze met een stem die dik is van verbazing en slaap, maar waarin ook een zweem blijdschap te horen is. Dat verbeeldt hij zich tenminste. Ze kijkt snel op het horloge met de dikke gouden armband, dat los rond haar slanke pols hangt. 'Dat is een... verrassing. Het spijt me, maar ik lag nog in bed.' Ze glimlacht. 'Wat kan ik voor je doen? Kom binnen.'

Hij loopt de hal in, hoewel dat niet de juiste naam is voor de ruimte die met een plafondhoogte van zeven tot acht meter beide verdiepingen van de woning beslaat. Een brede trap leidt naar de eerste verdieping, met een flink aantal slaapkamers en bijna net zoveel badkamers, herinnert Juncker zich van een eerder bezoek.

Ze loopt naar de deur van de woonkamer en Juncker volgt haar. Daar blijft ze staan en draait zich om. 'Ik weet niet of Ragner thuis is of dat hij al naar zijn werk is. Je weet dat we allebei onze eigen slaapkamer hebben, en ik heb hem vanochtend nog niet gehoord.'

Juncker knikt. 'Zullen we in de woonkamer gaan zitten?' stelt hij voor.

Ze ziet de blik in zijn ogen en legt een hand op zijn onderarm. Hij heeft moeite met lichamenlijk contact met iedereen die niet dicht bij hem staat en heeft de neiging zijn arm weg te trekken, maar weet de beweging tegen te houden. Hij kent haar tenslotte. Of liever gezegd: hij heeft haar gekend. Maar dat is heel lang geleden.

‘Zullen we in de woonkamer gaan zitten?’ herhaalt hij.

‘Ja, dat is goed.’ Ze loopt geluidloos op haar blote voeten over de witte marmeren vloer terwijl zijn rubberen zolen bij elke stap kraken. Ze gaat op de zwarte leren bank zitten die een eind bij de deur vandaan staat en gericht is naar het grote raam dat op de tuin uitkijkt. Juncker neemt op het andere eind van de bank plaats.

‘Waarom ben je hier, Juncker? Vanwege je werk?’

Hij knikt langzaam.

‘Gaat het om Ragner?’

Hoewel de airconditioning in de kamer aanstaat, transpireert hij. ‘Ja.’ Hij dwingt zichzelf om naar haar te kijken, klaar om haar reactie op zijn volgende zin te registreren. ‘Het spijt me je te moeten vertellen dat hij dood is.’

Ze zakt ineen, en hij kan aan haar kaakspieren zien dat ze haar tanden op elkaar klemt. ‘Dood? Hoe? Waar?’ fluistert ze bijna.

‘Het lijkt erop...’ begint hij, waarna hij stopt omdat hij onzin uitkraamt. Er is geen enkele twijfel, geen ‘het lijkt erop’. ‘Hij is gedood.’

Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘Gedood?’

Juncker gebruikt, net als de andere agenten met ervaring, zelden de woorden ‘moord’ of ‘vermoord’. Iemand vermoorden is per definitie een opzettelijke daad met het doel om te doden, en pas in de rechtbank wordt bepaald of de dader de intentie heeft gehad om te doden of dat het onopzettelijk is gebeurd. Woorden hebben betekenis, denkt hij, en daarna, zoals steeds vaker gebeurt: je begint oud te worden. Je bent oud.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Gedood.’

Ze draait haar hoofd om en kijkt naar de tuin. Een traan rolt over haar wang. Ze veegt hem weg met haar hand, die een beetje trilt. Als ze een toneelstukje opvoert, speelt ze haar rol met verve. Vera Stephansen heeft zichzelf altijd onder controle. Het zou hem verbaasd hebben als ze een huilbui had gekregen. ‘Waar is hij?’

‘Hij is vanochtend in het Kildepark gevonden.’

‘In het park? Waarom... Wat deed hij daar?’

Juncker haalt zijn schouders op. ‘Ik hoop dat jij me kunt helpen om daarachter te komen.’

Vera schudt haar hoofd. ‘Ik heb geen idee.’ Ze kijkt hem wanhopig aan terwijl er nu meer tranen over haar wangen rollen. Hij staat op, loopt naar de keuken, scheurt een stuk van de keukenrol af, loopt terug, geeft haar het papier en gaat weer zitten. Ze droogt haar ogen en snuit haar neus. ‘Wanneer is het gebeurd?’

‘Dat weten we nog niet. Het lijkt erop dat hij daar vannacht heeft gelegen terwijl het regende, dus het is waarschijnlijk gisteravond of in de loop van de nacht gebeurd. Pas als de arts en de technisch rechercheurs onderzoek hebben gedaan kunnen we meer zeggen... Die zijn onderweg.’

‘Hoe is hij –’

‘Hij is doodgeschoten.’

‘Waar? Ik bedoel... Waar is hij...’ Haar stem stukt.

Juncker denkt een paar seconden na. ‘Hij is door zijn hoofd geschoten,’ zegt hij vervolgens. ‘Twee keer.’

‘Is hij... Ziet het er...’

‘Eigenlijk niet. Het had erger kunnen zijn. Veel erger.’

Vera staat op, loopt naar het raam, veegt haar tranen weer weg en kijkt naar de tuin. Ze balt haar vuisten, spreidt haar handen en balt haar vuisten weer. Dan draait ze zich om. Haar schouders schudden van het ingehouden huilen, maar ze heeft zichzelf nog steeds onder controle. ‘We hebben gisteravond samen gegeten. Ragner kwam laat... vrij laat thuis van kantoor, om acht uur. Ik had spaghetti carbonara gemaakt. We hebben een fles wijn gedronken. Anderhalve fles, eigenlijk. Daarna ging hij naar zijn werkkamer omdat hij voor vandaag een paar dingen wilde afmaken. Hij moest naar de rechtbank.’ Ze zwijgt en kijkt afwezig voor zich uit.

‘Wonen Mads en Louise nog steeds in Sandsted?’

‘Mads wel. Hij woont hier niet ver vandaan. Louise en haar man zijn naar Klampenborg verhuisd. Ken je hem?’

‘Louises man? Dat kan ik me niet herinneren. Ik denk het niet.’ Hij staat op. ‘Zal ik proberen Mads te bellen?’

‘Nee, dat kan ik zelf doen. Ik pak mijn telefoon even. Die ligt nog op mijn bed. Ik ben zo terug.’

Juncker kijkt om zich heen in de zitkamer. Hij is hier jaren geleden voor het laatst geweest, maar het ziet er nog precies zo uit als in zijn herinnering: als een museum voor klassieke Deense meubelontwerpen. Junckers kennis over design is beperkt, maar hij herkent een paar lage, zwartleren leunstoelen van Poul Kjærholm en het ‘ei’ van Arne Jacobsen.

Vera komt terug en gaat weer op de bank zitten. ‘Hij is onderweg.’

‘Heb je hem verteld –’

‘Nee.’

Ze zitten zwijgend te wachten. Eén keer stelt ze hem een vraag, namelijk hoelang het geleden is dat hij Mads voor het laatst heeft gezien. Dat kan Juncker zich niet herinneren, maar het moet minstens vijf jaar geleden zijn, waarna hij vraagt hoe oud Mads is. Vera antwoordt met een nauwelijks verstaanbare stem dat hij achtendertig is.

De minuten verstrijken. Junckers blaas staat op knappen. Hij betaalt de prijs voor het overtreden van regel nummer twee voor de oudere man: loop nooit langs een geschikte struik zonder daar gebruik van te maken.

Hij zou inmiddels verstandiger moeten zijn. Hij had in het park moeten plassen. Er is geen reden om regel nummer één nu ook te overtreden: maak altijd gebruik van een werkend toilet als dat in de buurt is. ‘Sorry, Vera, mag ik even naar het toilet?’

‘Natuurlijk. Het is de deur naast de trap.’

Juncker gokt erop dat een makelaar in het promotiemateriaal van de villa het toilet waarvan hij de deur opent als een ‘ruim gastentoilet’ zou beschrijven. Feit is dat deze ruimte voldoende plaats heeft om er tafeltennis te spelen. Hij haast zich naar het designtoilet, opent zijn rits en verwelkomt de gebruikelijke bilaterale onderhandelingen tussen zijn prostaat en zijn hersenen over een tijdelijke opening van de grensovergang tussen zijn blaas en zijn urinebuis. Intussen verbaast hij zich over het paradoxale feit dat hij verschrikkelijk nodig moet plassen, terwijl het toch een bijna bovenmenselijke inspanning kost om een paar druppels naar buiten te persen.

Na een minuut bereiken de partijen overeenstemming over het gedeeltematig legen van de blaas, wat echter zo langzaam gaat en met een straal die zo dun en krachteloos is dat die de waterspiegel in het toilet bijna geluidloos doorbreekt en alleen wat rimpelingen op het wateroppervlak veroorzaakt.

Als de straal ophoudt met sijpelen, blijft hij nog een minuut met zijn hand rond zijn lid staan, dat hij van tijd tot tijd voorzichtig schudt. Hij heeft op de harde manier geleerd dat er vaak een nageboorte in de vorm van een hoeveelheid urine verschijnt die in zijn onderbroek terechtkomt als hij niet eerst wacht tot hij die kwijt is. Dus wacht hij, wat een verstandige beslissing blijkt te zijn.

Weer terug in de huiskamer gaat hij op dezelfde plek zitten. Na een minuut of vijf horen ze de voordeur opengaan en staan ze beiden op. De man die de kamer in komt is lang, bijna net zo lang als hij.

‘Juncker? Wat doe je...’ Hij verplaatst zijn blik naar zijn moeder. ‘Ma, is er iets gebeurd? Waar is pa?’

Ze loopt naar haar zoon toe en slaat haar arm om zijn schouders. ‘Mads, je vader is...’ Haar stem breekt, en ze schraapt haar keel. ‘Je vader is dood.’

Net als toen hij Vera het nieuws vertelde, houdt Juncker de reactie van de zoon in de gaten. Mads Stephansen spert zijn ogen open en opent zijn mond, maar zegt niets. Hij slikt een paar keer, en de tranen springen in zijn ogen. ‘Dood?’ zegt hij uiteindelijk. ‘Wat is er gebeurd?’

Zijn moeder pakt zijn elleboog voorzichtig vast en trekt hem naar de bank. ‘Ga zitten.’

Mads laat het toe en neemt vlak naast zijn moeder plaats. Met zijn atletische figuur, zongebruinde huid en dikke, donkere haar ziet hij er goed uit. Hij draagt een moderne versleten spijkerbroek, een mintgroen poloshirt en een zwart linnen colbert. Zijn heldere ogen zijn blauw, en hij heeft een kuiltje in zijn markante kin.

Vera pakt de handen van haar zoon vast en laat ze op zijn dijbenen rusten. Ze kijkt naar Juncker.

‘Je vader is gedood. Met twee schoten. In het Kildepark. Waarschijnlijk is het gisteravond laat of vannacht gebeurd. Dat weten we nog niet precies,’ vertelt Juncker.

Mads leunt naar achteren met een ongelovige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Gedood? Vermoord dus?’

Juncker knikt. ‘Het spijt me, Mads, maar ik moet je een paar vragen stellen. Je werkt nog steeds bij het advocatenkantoor, toch?’

‘Ja.’ Hij veegt de tranen uit zijn ogen. ‘Ik ben de junior partner.’

‘Ben je bekend met de zaken waaraan je vader werkte?’

‘Ik ben zelf bij een paar ervan betrokken.’ Hij staat op. ‘Ik ga een glas water halen.’

‘Natuurlijk.’

Mads loopt naar de keuken. Weer terug in de woonkamer gaat hij weer naast zijn moeder zitten en pakt haar hand vast. Hij geeft met een knikje naar Juncker aan dat hij klaar is voor meer vragen.

‘Heeft een van de zaken die jullie op dit moment behandelen aanleiding gegeven tot bedreigingen tegen je vader? Of tegen het kantoor? Weet je of hij vijanden heeft?’

‘Zoals je weet is hij een goede advocaat en wint hij zijn zaken meestal. Dat kan inderdaad... Vijanden is een groot woord, maar er zijn beslist mensen die hem niet graag mogen.’

Juncker knikt en houdt een gedachte voor zichzelf: als je daarnaast ook nog eens een arrogante klootzak bent...

‘Maar dat iemand hem zo zou haten dat hij hem wil vermoorden... Dat kan ik me niet goed voorstellen.’

‘Oké. We moeten toegang krijgen tot de computers van het personeel, in elk geval tot die van je vader en van zijn secretaresse en waarschijnlijk ook tot die van de anderen. We moeten bovendien de cliëntenaccounts en bankrekeningen controleren. Met wie moeten we daarvoor contact opnemen?’

‘Laust Wilder. Hij is de partner... Tja, dat weet je natuurlijk. Hij is degene die je vader destijds uitgekocht heeft. Maar...’

‘Wat?’

‘Er kan sprake zijn van grote hoeveelheden vertrouwelijk materiaal dat we niet zomaar kunnen overhandigen -’

Juncker stopt de woordenstroom met een handbeweging. ‘Als het nodig is, zorgen we natuurlijk voor een huiszoekingsbevel.’ Hij staat op. ‘Het spijt me verschrikkelijk voor jullie. Ik kom terug zodra we meer weten, maar nu laat ik jullie alleen. Ik kom er zelf wel uit.’

Vera kijkt hem aan en houdt zijn blik zo lang vast dat Juncker uiteindelijk een warme kriebel in zijn maag voelt. ‘Juncker?’ Haar stem is nog steeds hees.

‘Ja?’

Ze strijkt met haar tengere hand over haar voorhoofd, alsof ze een herinnering wil wegwissen. ‘Nee, niets...’

Juncker loopt naar de deur, blijft daar staan en draait zich om. ‘Trouwens, Mads, ik wil niet dat je naar kantoor belt of op een andere manier contact met het personeel opneemt. Ook niet met Wilder.’

‘Oké.’

‘En nog één ding. Vera, jij bent gisteravond en vannacht toch thuis geweest?’

Ze knikt.

‘En jij, Mads?’

‘Ik was ook thuis.’

‘En dat kan je vrouw... Sorry, ik ben haar naam vergeten.’

‘Line.’

‘Line, natuurlijk. Kan zij dat bevestigen?’

‘Jazeker.’

‘Zijn er anderen die kunnen bevestigen dat je thuis was?’

Mads fronst zijn voorhoofd. ‘Word ik... Worden wij...’

‘Ik stel routinevragen, meer niet. Anderen dan Line dus?’

‘Onze zoon Aksel.’

‘Hoe oud is hij?’

‘Hij is net twaalf geworden. Hij hield veel van zijn opa, heel veel zelfs, en dat was wederzijds. Het wordt heel moeilijk om hem te vertellen dat zijn opa dood is.’

‘Ja, dat is niet prettig. Bedankt. Ik kom later terug met meer vragen over Ragner, maar op dit moment laat ik jullie met rust.’ Juncker knikt naar hen en loopt de kamer uit. Hij hoort Mads huilen, maar verder is het doodstil achter hem. Hij heeft een enigszins onheilspellend gevoel.

Ben ik te vooringenomen voor dit onderzoek, vraagt hij zich af, terwijl hij de donkerblauwe voordeur achter zich dichttrekt.